

הפעילו ראשונים את מאות התוחמים השבוע — אך ההחלטה היתה רוסית

להקראת עימות?

לדוקטרינת הלחימה הסובייטית, הגורסת מכת'אש אדירה ממספר מירבי של קנים יוריאש.

במועצת הביטחון התנהלה החיכוח על התלונה הישראלית מתוך ידיעה ברורה, שאין לצפות לשום החלטה ממשית. אורחי ישראל עצמם התייחסו אל כל התהליך כאל פולחן מוזר ובלתי-מציאותי.

אבל לאורך התעלה — ובעיקר בגדה המערבית — לא פגה המתיחות. חשבון המארב וחטיפת החייל השלישי נשאר תלוי ועומד. קציני-תותחנים מצריים, כמוצבי-הפיקוד שלהם, שקדו עם יועציהם הרוסיים על לחות מסובכים. כאשר יפתחו באש — תהיה זו הפגזה שטרם בוצעה דוגמתה על-ידי הצבא המצרי: מכת'אש אחת לאורך מאה קילומטרים.

★ ★ ★

אש מוקדעים

בצד הישראלי של התעלה חזרו ה-חיים למסלולם הנורמאלי. אוטובוסים פלטו תיירים בפתח המיסעדה הגדולה של קנטרה; חיילים לא רבצו בשעות-הפנאי בתוך הבונקרים והמחילות; בנקודות אסטרטגיות המשיכו להדוב תורים של מכוניות צבאיות אשר חיכו למנת הקרח בשביל היחידות הפרושות לאורך התעלה. והפטרול לים המשיכו לסייר במרחק פסיעות אחדות ממימיה הכחולים של התעלה החסוכה.

ביום ראשון זה יצא סיור שיגרתי בדרך הפאטרולים, ליד פורט-תאופיק שבדרום ה-תעלה, לא הרחק מן המקום בו הונח המארב הקטלני. עיניו החדות של מפקד הסיור גילו סימנים של הטמנת מוקש בדרך העפר. הסיור נעצר, ואל המפקדה שודרה בקשה לשלוח חבלן.

באוויר הצח של הבוקר, נראה כל העניין כתרגיל שליו. החבלן הגיע, ניגש לבחון את המוקש. מן העבר השני של התעלה לא ניכרה שום תנועה. הכל היה שקט. יותר מדי שקט.

החבלן החליט שאין טעם להסתכן בפירוק המוקש: מוטב לפוצצו. הדיה-פיצוץ התגלגל במרחב הדומם. לפתע נעורה הגדה המערבית לחיים: מוצב קדמי פתח באש מיקלעים. אנשי הסיור השתחו, השיבו אש.

★ ★ ★

עד היכן יכזו?

בתנאים רגילים, ייתכן שהתקרית היתה מצטמצמת בכך. אבל התנאים לא היו רגילים השבוע. מן המפקדה המצרית ניתנה הפקודה, והתוכנית המדוקדקת, הערוי כה-מראש, בוצעה בדיוקנות. מאות תוחמים ומרגמות, מקנטרה בצפון ועד פורט-תאופיק שבדרום, פתחו באש לעבר העמדות הישראליות. המטחים הראשונים, שתפסו את הצד הישראלי בהילכות-השיגרה היומומיות, הפי-לו את מרבית החללים של אותו יום עקוב מדם.

גם המכונה המשומנת של צה"ל ניכסה לפעולה. תותחיו ומרגמותיו המטירו אש על מטרות מוצב ירי-אולם בעוד צה"ל מחופר במיודבר שומם, הרי שהצד המצרי מאוכלס בצפיפות. לכן גם היה מספר הנפגעים המצריים גבוה יותר — ולדברי מקורות זרים באירופה אף היו בנייהם יועצים רוסיים.

גם בשעות בהן השיבו תותח-צה"ל ל-ארטילריה המצרית, לא נעלמה הבעייה הרוסית. בצד הישראלי שבה ונשאלה ה-שאלה: מה יעשו הרוסיים? אם אומנם עודדו את ההתלקחות הזאת — האם לא ישמחו על הרחבתה?

עובדה היא, שבניגוד לפעמים קודמות, התאפק צה"ל עד מאוד ולא הפעיל מטוסים. אבל גם כאשר נדמו התוחמים, לא נעלמה עדיין השאלה: עד היכן מוכנים הרוסיים להרשות לבני-חסותם ללכת?

והם עצמם — האם הם מכשירים את הקרקע להתערבות ישירה? ואם כן — עד היכן מוכנים הם ללכת?

תחת הגשר

שלושה חיילי-צה"ל, בצל גשר-הפלדה הננקי של פירדאן, בין קנטרה ואיס

מעיליה. הגשר, עליו עברה הרכבת, חיבר את שתי גדות-התעלה, אך יצא משימוש מאז המלחמה. כאן הונחתה מכת'האש הראשונה.